

POPLONY ŚCIERNISKOWE NA GLEBIE CIĘŻKIEJ W WARUNKACH POMORZA ZACHODNIEGO

HALINA SONGIN

Katedra Szczegółowej Uprawy Roślin WSR, Szczecin

Doświadczenia, przeprowadzone w latach 1958—1961 na glebie zwięzłej w RZD Ostoja, objęły badaniami dobór mieszanek roślin pastewnych do warunków danego rejonu oraz ilości wysiewu poszczególnych komponentów. Uzyskane wyniki pozwalają sformułować następujące stwierdzenia:

1) najwcześniejszymi poplonami były mieszanki wyki kosmatej i seradeli z rzodkwią oleistą lub gorzycą białą. Dały one 100—240 kg z ha białka ogólnego. Ich użytkowanie rozpoczynało się po 50—60 dniach od siewu. Rzodkiew oleista pod względem wydajności zielonej masy przewyższała gorzycę. Mogła być też ona dłużej użytkowana;

2) we wszystkich latach najplenniejszymi poplonami były mieszanki roślin strączkowych ze słonecznikiem (150 + 15 kg/ha). Dały one średnio około 190 g z ha zielonej masy i 430—490 kg/ha białka ogólnego;

3) dobre wyniki uzyskano przy uprawie lędźwianu afrykańskiego z facelią (150 + 10 kg/ha). Plon zielonki tej mieszanki wynosił średnio 186 g z ha, białka ogólnego 447 kg z ha. Jest to poplon o najpóźniejszym okresie użytkowania ze względu na dobrą odporność na przymrozki,

4) bór w uprawie poplonowej nie udawał się

5) łubin wąskolistny charakteryzował się niewyrównanym plonem w poszczególnych latach;

6) wszystkie mieszanki w poplonach ścierniskowych zawierały duży procent białka ogólnego: średnio 18,6—22,7;

7) przy jednoczesnej uprawie mieszanek roślin strączkowych z roślinami krzyżowymi, ze słonecznikiem i z facelią można było otrzymać świeżą zielonkę przez okres miesiąca.

W 1962 r. rozpoczęto doświadczenia nad porównaniem wydajności poplonów ścierniskowych w stanowiskach: po jęczmieniu ozimym, po życie i po jęczmieniu jarym.

Wyniki doświadczeń były bardzo uzależnione od układu warunków meteorologicznych. W 1962 r., w którym sprzęt zbóż w woj. szczecińskim był opóźniony prawie aż o trzy tygodnie, wszystkie badane poplony

wyraźnie lepiej plonowały po jęczmieniu ozimym niż wysiane w trzy tygodnie później po życie. Natomiast w 1963 r. wpływ stanowiska i termin siewu zaznaczył się w małym stopniu, chociaż różnica w terminie siewu po jęczmieniu ozimym i po życie wynosiła prawie dwa i pół tygodnia. Wpłynęła na to susza.